

Martin Lönnebo och jag möttes första gången i en tv-studio. Det är ganska precis tolv år sedan nu. Våra roller var fastställda på förhand; jag skulle vara den frågande och han den svarande. Jag var pingstpastor på halvtid, han ännu verksam som biskop i Linköpings stift. Vi hade påfallande roligt under inspelningsdagarna.

Under en kafferast kom vi att tala om våra funktionshindrade söner, Jonas och Karl-Petter. Om lyckan och om vanmakten. Jag tror att det var där vi på allvar möttes, vid smärtpunkten, som Martin brukar säga. Vår Ludvig var bara ett knappt halvår gammal och vid det laget visste vi inget om hans sjukdom, men en ännu outtalad oro höll oss vakna om nätterna.

”Det är en ökenvandring”, sa Martin när jag berättade om Karl-Petters gradvisa försämring. Då tyckte jag nog att ”ökenvandring” var en alltför svartsynt beskrivning av det föräldraskap som hos oss ännu var relativt okomplicerat. Det jag inte kände till var att öknen för Martin inte bara är en ofantlig grusgrop utan en värld av svåråtkomlig skönhet, en öppning mot det gränslösa i tillvaron. Jag minns vårt första samtal som lite kryptiskt men djupt tröstande.

Sedan den dagen har vi haft en öppen linje oss emellan, Martin och jag. Vi har träffats för gemensam medverkan i olika sammanhang, ringt och skrivit brev. Vissa tider har kontakten varit tätare än andra, men linjen har hela tiden varit öppen. Jag har samlat alla ovanliga och lustiga kort vi fått från Lönnebos under åren; frånsatt själva innehållet har en stor del av nöjet varit att försöka tyda Martins sirliga pygmébokstäver.

Under sju månader, från november 2004 till maj 2005, intensifierades vår brevkontakt och det är denna brevväxling som nu blivit en bok. Självfallet har innehållet påverkats av vetenskapen om att breven skulle publiceras. För oss har det inte varit någon begränsning. Det har utmanat oss att inte stänga om oss och våra samtal, utan föra dem så att andra känner sig inbjudna och delaktiga.

Tomas Sjödin